

Sygn. akt **II AKa 188/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SO del. do SA Małgorzata Jankowska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r. sprawy

1) **D. J.**

2) **N. J.**

3) **A. Q.**

oskarżonych z art. 258 § 2 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt III K 214/08

I. uchyła wyrok w zaskarżonej części w stosunku do D. J., N. J. oraz A. Q., i sprawę tych oskarżonych przekazuje Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu N. J. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 188/13

UZASADNIENIE

W. R., D. J., N. J. i A. Q. zostali oskarżeni o to, że:

I. W okresie od co najmniej września 1999 r. do końca grudnia 1999 r. w S. i S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, której celem było popełnianie przestępstw polegających na napadach rabunkowych z użyciem broni palnej,

tj. o czyn z art. 258 § 2 kk,

II. W dniu 20.09.1999 r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wskazanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na pracownikach Hurtowni (...)Sp. cyw. położonej w S. przy ul. (...): D. S., S. S., A. K., B. Z. i S. W., w ten sposób, że używając przemocy i grożąc użyciem broni palnej doprowadzili wymienionych do stanu bezbronności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia nesesera koloru czarnego o nieustalonej wartości z zawartością dokumentacji firmowej oraz pieniędzy w kwocie 49.620,46 zł na szkodę właściciela hurtowni C. S., torebki damskiej koloru czarnego z zawartością dokumentów w postaci dowodu i legitymacji studenckiej oraz innych przedmiotów o łącznej wartości 695 zł na szkodę S. W., przy czym:

- W. R. czynu tego dokonał, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 29.06.1994 r., sygn. akt II K 615/94 m.in. za czyn z art. 208 dkk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 03.11.1993 r. do 08.06.1995 r.,

- N. J. czynu tego dokonał, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 21.12.1998 r. sygn. akt II K 1243/98 m.in. za czyn z art. 11 § 1 dkk w zw. z art. 211 dkk na karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał od 19.12.1995 r. do 24.12.1998 r.,

tj. o czyn w stosunku do:

- W. R. oraz N. J. - z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

- D. J. oraz A. Q. - z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. W dniu 20.11.1999 r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wskazanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać rozboju na szkodę J. J. oraz J. Ś. w ten sposób, że używając przemocy, pałki teleskopowej oraz broni palnej, usiłowali doprowadzić wymienionych pokrzywdzonych do stanu bezbronności, a następnie dokonać na ich szkodę zaboru pieniędzy, przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonych, którzy zmusili sprawców do odstąpienia od realizacji zaplanowanego celu, przy czym J. J. odniósł obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej okolicy potylicznej oraz sińca okolicy łopatkowej lewej, co skutkowało u tego pokrzywdzonego uogólnionym rozstrojem zdrowia na okres zbliżony do 7 dni, przy czym W. R. i N. J. dokonali tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. II,

tj. o czyn w stosunku do:

- W. R. oraz N. J. - z art. 13 § 1 kk w zw.

z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- D. J. oraz A. Q. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

IV. W dniu 24.11.1999 r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wskazanej w pkt. I, wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać rozboju na szkodę Z. i T. Ł. w ten sposób, że używając broni palnej usiłowali doprowadzić pokrzywdzonych do stanu bezbronności, a następnie dokonać zaboru na ich szkodę wyrobów jubilerskich, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonych, którzy zmusili sprawców do odstąpienia od realizacji zaplanowanego celu, przy czym W. R. w trakcie zdarzenia postrzelił Z. Ł. w lewe udo, powodując u niego ranę postrzałową z wlotem o średnicy 2 mm w połowie jego wysokości, torem przebiegającym po bocznej stronie kości udowej ku tyłowi i ku górze oraz wlotem o długości 2 mm na tylnej powierzchni, 5 cm poniżej

fałdu pośladowego, co skutkowało naruszeniem prawidłowej funkcji narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, przy czym W. R. i N. J. dokonali tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. II,

tj. o czyn w stosunku do:

- W. R. - z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- N. J. – z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

-D. J. oraz A. Q. – z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

nadto W. R. oskarżony o to, że:

V. W dniu 27.11.1998 r. w S. przy ul. (...), w budynku firmy (...), w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. II, dokonał rozboju na pracownicę w.w. firmy – E. S., w ten sposób, że używając broni palnej i przemocy w postaci siły fizycznej i chwytów obezwładniających, doprowadził wymienioną do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością pieniędzy w kwocie 2042 zł oraz dowodu osobistego, czym działał na szkodę E. S.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

nadto D. J. oskarżony o to, że:

VI. W okresie od listopada 1998 r. do stycznia 1999 r. w S. bez wymaganego pozwolenia posiadał broń palną w postaci strzelby gładkolufowej nieustalonego typu wraz z amunicją,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

VII. W dacie nieustalonej w lipcu 2006 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał ucieczkę W. R., pozbawionemu wolności na podstawie orzeczenia sądu w ten sposób, że dostarczył wymienionemu sfalszowany paszport wystawiony na dane personalne innej osoby, uzyskując za to 3.000 zł tytułem wynagrodzenia,

tj. o czyn z art. 243 kk,

nadto N. J. oskarżony o to, że:

VIII. W okresie od 06 czerwca 2006 r. do lipca 2006 r., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 09.01.2003 r., sygn. V K 1598/02, m.in. za czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 242 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27.04.2001 r. do 28.04.2001 r. i od 09.10.2001 r. do 09.01.2003 r., ułatwiał ucieczkę W. R., pozbawionemu wolności na podstawie orzeczenia sądu w ten sposób, że po dokonaniu przez wymienionego samouwolnienia się w dniu 06.06.2006 r., wynajął wymienionemu mieszkanie w S. przy ul. (...), w którym ten następnie, ukrywał się przed Policją,

tj. o czyn z art. 243 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IX. W okresie od czerwca do lipca 2006 r. w S. i w S., czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w warunkach recydywy opisanych w pkt. IX, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych, w ten sposób, że dokonał co najmniej pięciu transakcji sprzedaży W. R. amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 80 gram i wartości 960 złotych, w cenie 1 gram amfetaminy za 12 złotych,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

nadto A. Q. oskarżony o to, że:

X. W dniu 30.10.2007 r. w S., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci 0,46 grama ziela konopi innych niż włókniste, zawierających 0,20% Δ^9 THC w przeliczeniu na suchą masę,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 13 maja 2013 r. wydanym sprawie o sygnaturze akt III K 214/08 uniewinnił wszystkich oskarżonych od popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 258 § 2 kk opisanego w punkcie I oskarżenia. Na podstawie art. 62a ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii umorzył postępowanie przeciwko A. Q. o czyn opisany w punkcie X oskarżenia. We wskazanym wyżej zakresie, wyrok Sądu Okręgowego jest prawomocny.

Tymże wyrokiem, Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał oskarżonego W. R. za winnego popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach II, III, IV i V oskarżenia, przy czym w zakresie czynów wskazanych w punktach II, III i IV oskarżenia, zawarte w opisach tych czynów określenia: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wskazanej w pkt. I” zastąpił słowami: „czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu” i wymierzył temu oskarżonemu następujące kary:

- za czyn opisany w pkt. II oskarżenia na podstawie 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 kk – karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt. III oskarżenia na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 kk – karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt. IV oskarżenia na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 kk – karę 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt. IV oskarżenia na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 4 i § 6 pkt. 2 kk – karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary orzeczone wobec W. R. za wymienione wyżej przestępstwa i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 60 § 3, § 4 i § 5 kk - warunkowo zawiesił na okres próby 10 lat.

Wyrok wydany w tej sprawie wobec oskarżonego W. R., jest prawomocny.

Sąd Okręgowy w Szczecinie tymże wyrokiem, uznał oskarżonych D. J., N. J. i A. Q. za winnych popełnienia czynów opisanych w punktach II, III i IV oskarżenia i wymierzył:

- za czyn opisany w pkt. II oskarżenia na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk:

* N. J. – karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

* A. Q. i D. J. – kary po 6 lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt. III oskarżenia na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk:

* N. J. – karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

* A. Q. i D. J. – kary po 4 lata pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt. IV oskarżenia na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk :

* N. J. – karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

* A. Q. i D. J. – kary po 5 lat pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego D. J. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. VI i VII aktu oskarżenia i za pierwszy z tych czynów na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za drugi z nich na podstawie art. 243 kk – karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec D. J. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa kwalifikowanego z art. 243 kk (pkt. 9 części dyspozytywnej wyroku) w postaci równowartości kwoty 3.000 zł.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary orzeczone wobec D. J. w pkt. 2, 3, 4, 8 i 9 części dyspozytywnej wyroku i wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności. W oparciu o te same przepisy połączył kary orzeczone wobec A. Q. w pkt. 2, 3 i 4 części dyspozytywnej wyroku i wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy uznał nadto N. J. za winnego popełnienia czynów:

- opisanego w pkt. VIII oskarżenia i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 243 kk karę 1 roku pozbawienia wolności,

- opisanego w pkt. IX oskarżenia i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 15 złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary orzeczone wobec N. J. w punktach 2, 3, 4, 12 i 13 części dyspozytywnej wyroku i wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 12 lat pozbawienia wolności.

W oparciu o przepis art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych zaliczył oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania każdego z nich:

- N. J.: od 08.11.2007 r. do 15.05.2010 r.,

- A. Q.: od 30.10.2007 r. do 15.05.2010 r.,

- D. J.: od 30.10.2007 r. do 15.05.2010 r.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody:

- wyrządzonej czynem wskazanym w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku, poprzez zapłatę solidarnie na rzecz C. S. kwoty 49.620,46 zł, a na rzecz S. W. kwoty 695 zł,

- wobec oskarżonego W. R. obowiązek naprawienia szkody czynem wskazanym w punkcie 5 części dyspozytywnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz E. S. kwoty 2.042 złotych.

Na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu W. R. oraz N. J. wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną, zasądzając zarazem zwrot tychże kwot Skarbowi Państwa przez każdego z wymienionych wyżej oskarżonych, pozostałe wydatki, zasądzając od wszystkich oskarżonych w częściach równych i wymierzając im stosowne opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: obrońca z wyboru oraz obrońca z urzędu oskarżonego N. J., obrońca D. J. oraz jeden z obrońców oskarżonego A. Q.. Nadto N. J. złożył pismo, stanowiące uzupełnienie apelacji wniesionych przez jego obrońców.

Obrońca z wyboru N. J. adw. K. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, na jego korzyść. Podniósł w apelacji zastrzeżenia, polegające na zarzuceniu, iż:

1. Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i bezpodstawnie przyjął za wiarygodne wyjaśnienia W. R., gdy tymczasem, dokonana zgodnie ze wskazaniem przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk ocena zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, nakazuje przyjąć, że wyjaśnieniom tym należy odmówić waloru wiarygodności, albowiem są one sprzeczne z innymi materiałami dowodowymi w sprawie, a w konsekwencji obrońca ten podniósł zarzut błędnych ustaleń faktycznych w części obejmującej ustalenie, że zarzucanych czynów W. R. dokonywał wspólnie z oskarżonym N. J. i pozostałymi oskarżonymi, a nadto, że oskarżony dokonał samodzielnie dwóch zarzucanych mu czynów. Jednocześnie podniósł zarzut naruszenia przepisu art. 7 kpk, albowiem w przepisie tym mowa jest o dowodach, zaś N. J. za te czyny został skazany na podstawie jednego dowodu w postaci wyjaśnień W. R.. Wskazane wyżej naruszenia przepisów postępowania, jak i błąd w ustaleniach faktycznych – miały wpływ na treść orzeczenia;
2. W składzie Sądu orzekała osoba, która podlegała wyłączeniu na podstawie art. 41 kpk w zw. z art. 44 kpk, a co za tym idzie, obrońca podniósł zarzut obrazy art. 41 kpk w zw. z art. 44 kpk, które miało wpływ na treść orzeczenia;
3. Sąd nie zamieścił w protokole rozprawy głównej treści głosów stron, co stanowi obrazę art. 148 § 1 pkt. 2 kpk, jak i nie pozwoliło Sądowi na dokonanie oceny argumentów tam przedstawionych, jak i na odniesienie się do nich w pisemnym uzasadnieniu, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, gdyż podawana szeroka argumentacja została zbyta całkowitym milczeniem, co uniemożliwiło Sądowi odniesienie się do podanej w czasie głosów stron argumentacji, a w konsekwencji podniósł zarzut obrazy wskazanych przepisów, które to naruszenie przepisów postępowania, miało wpływ na treść orzeczenia;
4. Sąd procedował w niniejszej sprawie, nie zachowując ciągłości rozprawy, odraczając ją wielokrotnie, co mogło mieć wpływ na treść wyroku, gdyż nierozpoznanie sprawy na jednym terminie godzi nie tylko w przepis art. 404 § 1 kpk odczytywany w powiązaniu z art. 348 kpk i art. 366 § 2 kpk, ale podważa sens istnienia tych przepisów dla istniejącej zasady bezpośredniości przeprowadzania dowodów i skutków tego uchybienia dla dokonywanej oceny dowodów przeprowadzanych niemal rok przed Sądem, tym bardziej, że przepis art. 404 § 2 kpk zastrzega możliwość prowadzenia dalszej rozprawy wyłącznie w przypadku wyjątkowym, tym bardziej, że w przedmiotowej sprawie doszło do zamknięcia przewodu sądowego, zaś po jego otwarciu, rozprawa nie toczyła się od początku, zaś ponownie zamknięta została po upływie roku czasu, które to naruszenie przepisów postępowania, miało wpływ na treść orzeczenia;
5. Sąd nie przeprowadził wszystkich dowodów koniecznych dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, w konsekwencji – doszło do naruszenia przepisu art. 167 kpk, która to obraza miała wpływ na treść na rozstrzygnięcie sprawy, albowiem pominięte przez Sąd dowody, były konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy i doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych, w szczególności uniemożliwiły prawidłową ocenę dowodów, po myśli art. 169 § 2 kpk, który w ten sposób został również naruszony, zaś wnioski dowodowe zostały oddalone, co stanowi obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt. 5 kpk, które to naruszenia przepisów postępowania, miały wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc wskazane wyżej zarzuty, obrońca wniósł o:

1. Zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,
ewentualnie:
2. Uchylenie wyroku w części dotyczącej oskarżonego N. J. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca z urzędu oskarżonego N. J. – adw. Z. K. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w pkt. II, III, IV, XII i XIII wyroku w całości, na korzyść N. J.. Podniósł w apelacji:

- zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 5 kpk, art. 170 § 1 pkt. 5 kpk i art. 424 ust. 1 i 2 kpk, poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, która w oczywisty sposób miała wpływ na treść orzeczenia, wyrażającą się w uznaniu, że oskarżony, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi, w warunkach powrotu do przestępstwa, dokonał rozboju kwalifikowanego na pracownikach Hurtowni (...) s.c. w S. oraz usiłował dokonać rozboju na szkodę J. J. i J. Ś. w S., Z. i T.Ł. w S., a nadto ułatwił ucieczkę W. R., a także tego, że jest winny obrotu znacznymi ilościami amfetaminy, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonych i świadka H. K. w powiązaniu z logiczną i rzeczową analizą całości wyjaśnień, jakie składał w toku postępowania sądowego oskarżony, a ocenianego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie prowadzi do wniosku, iż jest on sprawcą przypisanych mu wyrokiem czynów.

Obrońca z urzędu N. J. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów w pkt. II, III, IV, XII i XIII wyroku, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku – o uchylenie rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. J. zaskarżył wyrok w zakresie punktów: 2, 3, 4, 8, 9, 10, 11, 16, 17 i 19 części dyspozytywnej wyroku, zarzucając:

1. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, mianowicie:

a) art. 404 § 2 kpk poprzez wielokrotne odraczanie rozprawy, a następnie prowadzenie jej – po odroczeniu – w dalszym ciągu, podczas gdy przekroczenie okresu przerwy było znaczne, a czas bezczynności Sądu I instancji pomiędzy rozprawami sięgał nierzadko kilku miesięcy, a najistotniejsze dowody (jak np. wyjaśnienia oskarżonych oraz zeznania pokrzywdzonych zostały przeprowadzone kilka lat przed zamknięciem rozprawy i wydaniem wyroku),

b) art. 410 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk polegającą na oparciu zaskarżonego wyroku na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, z uwagi na fakt, iż na rozprawie w dniu 4 listopada 2011 r. Sąd I instancji wadliwie, bowiem zbiorczo, uznał za ujawnione bez odczytywania dowody z dokumentów, które były wymienione w wykazie dowodów w akcie oskarżenia oraz „dowody z dokumentów, zgromadzonych w toku postępowania”,

c) art. 170 § 1 pkt. 2 kpk poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 22 stycznia 2010 r. wniosku dowodowego oskarżonego D. J. w przedmiocie ustalenia danych osobowych funkcjonariuszki Policji, która wraz z A. M. była na przepustce w dniu 19 września 1999 r., z uwagi na fakt, iż dowód dotyczy okoliczności, które zostały już udowodnione zgodnie z twierdzeniem wniosku, podczas gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazuje, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, można poczynić ustalenia, iż oskarżeni A. Q. i D. J. odwiedzili A. M. w dniu 19 września albo 25 września 1999 r.,

d) art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyznanie nadmiernej mocy dowodowej wyjaśnieniom oskarżonego W. R., w sytuacji, gdy sprawstwa oskarżonego D. J. nie potwierdzały żadne inne bezpośrednie dowody, a nadto oskarżony D. J. posiadał alibi w stosunku do jednego z zarzutów rozboju (napad na hurtownię (...)), a w stosunku do przestępstw nielegalnego posiadania broni oraz ułatwiania ucieczki W. R. poprzez dostarczenie fałszywego paszportu, w sprawie występowały dowody świadczące przeciwko wyjaśnieniom oskarżonego W. R., co w konsekwencji spowodowało rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego D. J.,

2. Rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w orzeczeniu względem oskarżonego D. J. rażąco surowych jednostkowych kar pozbawienia wolności, a także rażąco surowej kary łącznej pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy czyny będące przedmiotem postępowania (w tym zbrodnie rozboju) popełnione miały być prawie 14 lat temu, a

oskarżony w tym czasie był osobą młodą, niekaraną, a obecnie od wielu lat prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje i ma na utrzymaniu konkubinę oraz dziecko.

Obrońca D. J. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów, względnie znaczne złagodzenie wymierzonych mu kar jednostkowych pozbawienia wolności, a w konsekwencji znaczne złagodzenie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności,

ewentualnie:

2) uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi

Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. Q. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego – w części obejmującej punkty 2-4 oraz 16-17 i pkt. 19 sentencji w całości, zarzucając temu orzeczeniu:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego w zakresie, w jakim mogło mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

* art. 7 kpk – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów

i zastąpienie jej oceną dowolną, co znalazło wyraz w:

- bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego W. R., mimo istnienia okoliczności podważających ten dowód w części dotyczącej rzekomego udziału oskarżonego A. Q. w popełnieniu czynów przypisanych mu w punktach 2, 3 i 4 sentencji wyroku;

- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. Q. mimo, że w istotnej części ich prawdziwość potwierdzona została innymi dowodami, w szczególności zeznaniami świadka A. M., zdjęciem przedstawiającym oskarżonego A. Q., oskarżonego D. J. i świadka A. M., informacją pisemną uzyskaną z Centrum Szkolenia Policji w L., zeznaniami świadka K. K. i zeznaniami świadka P. S.;

- niezasadnym uznaniu, iż zeznania świadka A. M. nie potwierdzają alibi oskarżonego, zaś między opisami zdarzeń prezentowanymi przez świadka i oskarżonego zachodzą istotne różnice;

* art. 4 kpk – poprzez nieuwzględnienie w odpowiednim zakresie dowodów i

okoliczności korzystnych dla oskarżonego A. Q., a powołanych w

celu wykazania jego alibi, w szczególności dowodów wymienionych wyżej;

* art. 5 § 2 kpk – poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na

niekorzyść oskarżonego;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wydanego wyroku, polegający na przyjęciu, iż:

*oskarżony A. Q. był uczestnikiem zdarzeń przypisanych mu w

punktach 2, 3 i 4 sentencji wyroku;

*w listopadzie 1999 r. oskarżony A. Q. miał na ręce opatrunek

gipsowy;

* oskarżony A. Q. z oskarżonym D. J. po wizycie w L. udali się do S. i dotarli tam w czasie, który umożliwił im wzięcie udziału w napadzie na Hurtownię (...) przy ul. (...) w S.;

* oskarżony A. Q., pracując w kawiarence internetowej (...) miał możliwość uczestniczenia w zdarzeniach przypisanych mu w punktach 3 i 4 sentencji wyroku;

3. Obrazę przepisów prawa materialnego:

* art. 65 § 1 kk poprzez jego błędną (zbyt szeroką) wykładnię, a w efekcie zastosowanie go w sprawie w stosunku do oskarżonego A. Q., mimo braku ku temu przesłanek;

4. Rażąco surowość wymierzonych oskarżonemu A. Q. kar pozbawienia wolności za czyny przypisane temu oskarżonemu w punktach 2, 3 i 4 sentencji wyroku, a w efekcie – kary łącznej pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego A. Q. wniósł o:

1) zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;

ewentualnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

ewentualnie:

3) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 2, 3 i 4 sentencji wyroku sformułowania „czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu” oraz wyeliminowanie jako podstawy wymiaru kar pozbawienia wolności art. 65 § 1 kk i w związku z powyższym – stosowne obniżenie kar pozbawienia wolności za czyny opisane w punktach 2, 3 i 4 sentencji wyroku oraz kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Kontrola odwoławcza zainicjowana apelacjami wniesionymi przez obrońców oskarżonych N. J., D. J. i A. Q., ujawniła takiej miary uchybienia procedowania przed Sądem I instancji, ze względu na które uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy celem jej ponownego rozpoznania stało się konieczne, przy czym zbędne, gdyż w istocie przedczesne i nie służące niczemu, byłoby w takich uwarunkowaniach, badanie zasadności wszystkich zarzutów podniesionych w apelacjach.

Analiza przebiegu postępowania prowadzonego w tej sprawie przez Sąd Okręgowy wykazała, iż ponad wszelką wątpliwość zasadne są te spośród zarzutów podniesionych przez skarżących, które zawarte są w apelacjach obrońcy z wyboru oskarżonego N. J. oraz obrońcy D. J., a które wskazują na naruszenie zasady koncentracji i ciągłości rozprawy, przejawiające się wielokrotnym odraczaniem rozprawy, następnie prowadzeniem jej w dalszym ciągu, pomimo tego, że niejednokrotnie odstępy czasowe pomiędzy kolejnymi terminami wynosiły kilka miesięcy. Nie sposób też odmówić słuszności twierdzeniom tychże apelujących, iż taki sposób procedowania, mógł w istotnym stopniu wpłynąć na ocenę dowodów, a w konsekwencji – na treść wydanego wyroku, co ze zrozumiałych względów, jawi się jako szczególnie znaczące w przypadku tych czynów, w zakresie których oskarżeni kwestionowali swoje sprawstwo i winę.

Proces w tej sprawie przed Sądem I instancji trwał ponad cztery lata (rozprawa rozpoczęła się w dniu 24.04.2009 r., a wyrok zapadł w dniu 13.05.2013 r.), podczas gdy faktycznie potrzeby takiej nie uzasadniał ani zakres dowodów zawnioskowanych w akcie oskarżenia do przeprowadzenia na rozprawie, ani też ilość tych dowodów, o które wносиły strony już w toku rozprawy. Nie może być mowy o właściwej koncentracji rozprawy, ani też o pożądanym stopniu jej szybkości, gdy zważy się na to, że w poszczególnych latach procesu wyznaczano od 5 do 6-7 terminów, przy czym w roku 2012 było ich w sumie 8, co jednak z uwagi na nieefektywność wielu z tych terminów, nie przekładało się w żaden znaczący sposób na zintensyfikowanie czynności dowodowych. Przy tak dalece ograniczonej częstotliwości poczynań sądu meriti, naturalną konsekwencją stało się powstawanie pomiędzy poszczególnymi terminami rozprawy zbyt długich odstępów czasowych. Oczywiście jest wprawdzie, iż w przypadku odroczenia rozprawy, wchodzi w grę okresy dłuższe aniżeli 35 dni, jeśli jednak osiągają one długość kilku miesięcy, to bez wątpienia nie o takie odstępy czasowe między kolejnymi terminami rozprawy, jako dopuszczalnymi, chodziło ustawodawcy w przepisie art. 404 § 1 kpk. Zauważyć nadto trzeba, że w tym procesie dominowały sytuacje, w których rozprawę odraczano na okresy 2-3 miesięczne, przy czym w niektórych przypadkach zdarzały się także okresy znacząco dłuższe, jak na przykład pomiędzy terminem 08.06.2011 r., a kolejnym w dniu 14.11.2011 r., co było równoznaczne z ponad pięciomiesięczną bezczynnością sądu meriti. Pomimo występowania tak dużych odstępów czasowych pomiędzy terminami rozprawy, Sąd I instancji, wydając kolejne postanowienia o odroczeniu, nie wskazywał przekonujących okoliczności dla wykazania, że przerwa byłaby niewystarczająca (nie stanowi dostatecznego uzasadnienia wykorzystywane tu kilkakrotnie ogólnikowe stwierdzenie o niemożności wyznaczenia wcześniejszego terminu). Decydując natomiast o prowadzeniu odroczonej rozprawy w dalszym ciągu, Sąd Okręgowy odwoływał się co najwyżej do faktu, że skład sądu nie uległ zmianie, tracąc najwyraźniej z pola widzenia treść art. 404 § 2 kpk, zgodnie z którym, po odroczeniu rozprawy, prowadzenie jej w dalszym ciągu jest wprawdzie możliwe, ale jako postąpienie dopuszczalne wyjątkowo, musi być należycie umotywowane, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca w przypadku w zasadzie żadnego z terminów. Nawet jeśli uwzględni się okoliczność, iż w rzeczywistości względy praktyczne wymuszają stosowanie odroczenia rozprawy stosunkowo często, to taki stan rzeczy i tak nie skłania do zmiany wyrażonych powyżej ocen, albowiem w przypadku niniejszej sprawy, możliwość taką eliminują już tylko takie czynniki, jak nadmierne, a czasem wręcz drastycznie długie odstępy czasowe między kolejnymi terminami rozprawy, jak też efektywność działania sądu w poszczególnych terminach. Zastrzeżenia budzi bowiem także sposób wykonywania czynności dowodowych przewidzianych do zrealizowania w konkretnych terminach (zasługujący na krytyczną ocenę zwłaszcza na tym etapie procesu, kiedy wobec oskarżonych stosowane były jeszcze tymczasowe aresztowania i w związku z tym, zarządzane były doprowadzenia ich na rozprawę), polegający na takim ich zaplanowaniu, iż w konkretnym dniu zachodziła konieczność zakończenia tych czynności przed godziną 12.00, ponieważ o tej godzinie sąd przystępował do rozpoznawania innej sprawy.

Kolejnym problemem, który z dużą wyrazistością ujawnił się w tym postępowaniu za sprawą nadmiernie opieszalego procedowania, jest powstanie tak długiego dystansu czasowego pomiędzy przeprowadzeniem dowodów o nader

istotnym znaczeniu dla sprawy a wyrokowaniem, iż trudno mówić o zachowaniu w pamięci przez skład orzekający takiego zakresu spostrzeżeń i wrażeń wiążących się z bezpośredniością przeprowadzania konkretnych dowodów, w tym o zachowaniu się ich z taką dozą świeżości i intensywności, które nieodzowne są dla dokonania właściwej oceny dowodów, poczynienia prawdziwych ustaleń faktycznych i wreszcie rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy oskarżonych (kwestionujących popełnienie zarzucanych im czynów). Wskazać tu należy na fakt, że zasadnicza część dowodów przeprowadzona została na kilku terminach rozprawy w 2009 r. i w mniejszym już zakresie – w 2010 r. Następnie, od czasu rozprawy w dniu 17.09.2010 r., kiedy to przesłuchano 3 świadków, do rozprawy w dniu 15.04.2011 r., kiedy to przesłuchano 2 świadków, a zatem na przestrzeni około 7 miesięcy, Sąd Okręgowy nie wykonał żadnych znaczących czynności, za takie bowiem trudno tu potraktować dokonane w międzyczasie na jednym z terminów, uznanie za ujawnione bez odczytywania zeznań części świadków oraz dowodów z dokumentów wskazanych w akcie oskarżenia, co zresztą ze względu na zbiorcze ujęcie tychże dowodów w zapisach protokolarnych, słusznie spotkało się w apelacji z krytyką ze strony obrońcy oskarżonego D. J.. W okresie od wspomnianego wyżej terminu rozprawy w dniu 15.04.2011 r. do czasu pierwotnego zamknięcia przewodu sądowego w dniu 28.03.2012 r., a zatem na przestrzeni blisko 1 roku sąd meriti przesłuchał jedynie dwóch świadków (trzeci wezwany skorzystał z prawa do odmowy złożenia zeznań na podstawie art. 182 § 1 kpk), co żadną miarą nie może być oceniane jako procedowanie godne aprobaty. Na rozprawie w dniu 25.04.2012 r. nastąpiło wznowienie przewodu sądowego, z uwagi na wniosek dowodowy oskarżonego N. J., który zawnioskował o przesłuchanie świadka H. K.. Sąd Okręgowy uwzględnił powyższy wniosek dowodowy, przy czym przesłuchanie wskazanego wyżej świadka odbyło się dopiero w dniu 03.04.2013 r., przy czym w dniu 06.05.2013 r. miało miejsce kolejne - uzupełniające przesłuchanie. W okresie od wznowienia przewodu sądowego aż do wyrokowania w dniu 13.05.2013 r., poza przesłuchaniem świadka H. K., nie zostały wykonane żadne inne istotne czynności. Perturbacje związane z niestawiennictwem N. J. na niektóre z terminów rozprawy, czy też powstałe na tle problemów związanych z wyznaczanymi mu obrońcami z urzędu, jakkolwiek rzutowały na czas trwania procesu w jego końcowym (choć długim) stadium, miałyby zupełnie inny wymiar i znaczenie dla czasu trwania tego postępowania, gdyby częstotliwość terminów wyznaczanych przez sąd była należyta i we właściwy sposób uwzględniała specyficzne okoliczności, jakie ujawniły się w toku tej sprawy.

Reasumując powyższy wątek rozważań stwierdzić trzeba, że przedstawiony wyżej sposób procedowania Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie, w tym zwłaszcza przeprowadzenie zasadniczej części dowodów w czasie nadmiernie odległym od wyrokowania, jako przejaw rażącego naruszenia zasady ciągłości i koncentracji rozprawy, nie może być ocenione, jako uchybienie pozostające bez wpływu na treść wyroku, które jako takie – nie mogło spowodować innego skutku, jak tylko uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu w Szczecinie sprawy oskarżonego N. J., D. J. i A. Q. – w zaskarżonym co do nich zakresie – do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od powyższego, stwierdzić trzeba, że odnośnie N. J. wystąpiły w tej sprawie jeszcze inne powody, ze względu na które wszechstronna ocena prawidłowości wydanego wyroku przez pryzmat wszystkich zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców wniesionych na jego korzyść, okazała się zbyteczna, byłaby bowiem niewątpliwie przedwczesna.

Nie sposób odmówić zasadności zarzutu podniesionego przez obrońcę z wyboru oskarżonego N. J., w którym eksponuje on obrazę art. 41 kpk, polegającą na orzekaniu w składzie rozpoznającym tę sprawę osoby, podlegającej wyłączeniu z mocy wskazanego wyżej przepisu, a zatem takiej, której bezstronność może wywoływać uzasadnione wątpliwości. Wskazany wyżej przepis ma na celu zapewnienie obiektywizmu sądu przy rozpoznawaniu konkretnej sprawy, a zatem stwarza możliwość eliminowania od udziału w sprawie takich osób, co do których nie występują wprawdzie przesłanki do wyłączenia ich z mocy prawa (art. 40 kpk), ale których dotyczą tego rodzaju okoliczności, ze względu na które ich bezstronność nie jest dostatecznie pewna i może budzić zastrzeżenia, znajdujące odpowiednie uzasadnienie w obiektywnie stwierdzalnych faktach. Incydent, do jakiego doszło przed salą rozpraw w dniu 31 stycznia 2013 r. – jeśli nawet miał taki tylko przebieg, jak odzwierciedlony w oświadczeniu ławnika I. S., stanowi wystarczającą podstawę do poddawania w wątpliwość jej obiektywizmu. Nie jest w ogóle postąpieniem właściwym nawiązywanie przez członka składu orzekającego jakiegokolwiek rozmowy z oskarżonym, a tym bardziej takiej, w toku której uwidocznione zostaje w sposób jednoznaczny, negatywne nastawienie do oskarżonego ze strony osoby, która

ma wpływ na to, jakie orzeczenie zostanie wobec tego oskarżonego wydane. W tym przypadku I. S. zademonstrowała w sposób jednoznaczny swój negatywny stosunek do oskarżonego N. J., sugerując, że po raz kolejny poprzez jakieś „sztuczki”, a więc nieuczciwe zabiegi, oparte na wykreowaniu nie istniejących w rzeczywistości okoliczności, oskarżony ten zamierzał doprowadzić do odroczenia rozprawy. Zakładając nawet tylko taki przebieg tej sytuacji (zgodny z oświadczeniem ławnika), stwierdzić trzeba, iż obiektywizm wskazanego wyżej ławnika, został zachwiany w takim stopniu, który uzasadniał wyłączenie go od dalszego udziału w sprawie, skoro jednak taki fakt nie nastąpił i proces z udziałem I. S. w składzie orzekającym był kontynuowany, a w rezultacie w takim też składzie wydany został wyrok skazujący, to istnieją uzasadnione wątpliwości co do obiektywnego osądu przedmiotowej sprawy w zakresie N. J.. Nie można też wykluczyć, iż negatywne nastawienie tego ławnika względem N. J., przeniosło się w jakimś stopniu na oceny i wnioski dotyczące rozstrzygnięć o winie i karze odnośnie pozostałych oskarżonych – w zakresie tych czynów, które w świetle aktu oskarżenia zostały przez nich popełnione wspólnie i w porozumieniu. Bez większego znaczenia dla oceny powyższych okoliczności w płaszczyźnie art. 41 kpk, pozostaje fakt prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie o czyn z art. 190 § 1 kk, jak też przyszły wynik tego postępowania. Jeśli bowiem zostały wypowiedziane takie słowa, jak wynikające z twierdzeń N. J. oraz oświadczenia K. S., które w swym brzmieniu odpowiadają groźbie karanej – wówczas wniosek dotyczący istnienia uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności ławnika I. S., staje się tym bardziej uprawniony i to niezależnie od tego, jakie były rzeczywiste intencje autorki tejże wypowiedzi, a zatem nawet wówczas, gdy takie jej zachowanie powodowane było osobliwie wyrażoną troską o sprawność postępowania rozpoznawczego. Także zatem i z tych powodów, wyrok wydany w niniejszej sprawie w zakresie dotyczącym N. J. w całości, a w zakresie czynów opisanych w pkt. II, III i IV części wstępnej wyroku – także wobec D. J. i A. Q., nie mógł się ostać.

W toku ponownego rozpoznania sprawy, Sąd Okręgowy z oczywistych względów, winien będzie przeprowadzić ponownie całe postępowanie dowodowe, mając na uwadze potrzebę przestrzegania zasady koncentracji i ciągłości rozprawy, nadto potrzebę właściwego organizowania jej przebiegu w konkretnych terminach, to jest tak, aby maksymalnie efektywnie wykorzystywać każdy z zaplanowanych terminów. Pożądane jest nadto egzekwowanie należytego formułowania wniosków dowodowych zgłaszanych przez strony, przede wszystkim zaś w zakresie tez dowodowych, co Sądowi I instancji umożliwi prawidłowe odniesienie się do tychże wniosków, a w przypadku ewentualnego postępowania odwoławczego, zagwarantuje Sądowi II instancji możliwość dokonania właściwej oceny rozstrzygnięć wydanych w tym przedmiocie. Argumentacja wskazywana jako podstawa oddalenia wniosku dowodowego, nie może być niespójna ze stanowiskiem sądu wyrażonym w innym miejscu co do okoliczności, których dotyczył w istocie ów wniosek (tak jak miało to miejsce w tym przypadku, gdy Sąd I instancji uznał, że pobyt oskarżonych D. J. i A. Q. w Z. mógł mieć miejsce zarówno 19-go, jak i 25-go września 1999 r., a jednocześnie, oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie koleżanki A. M., stwierdził, że fakt, iż oskarżeni w dniu 19.09.1999 r. przebywali w Z., jest udowodniony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy). Po skompletowaniu całego dostępnego materiału dowodowego, Sąd podda go ocenie czyniącej zadość wymogom ustawowym wyartykułowanym w art. 7 kpk, przy czym nie może to być ocena powierzchowna, spłycona, zwłaszcza, gdy układ dowodów jest tak specyficzny, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie. Właściwa ocena prawna zachowań oskarżonych musi uwzględniać nie tylko elementy stanowiące znamiona zarzuconych im przestępstw, ale również te okoliczności, które decydują o dopełnieniu kwalifikacji prawnej czynów o dodatkowe przepisy, takich np. jak wskazujących na to, że sprawcy uczynili z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu. Wymaga to stosownej analizy, obrazującej, jakie okoliczności – zdaniem Sądu – uprawniają w konkretnej sytuacji do zastosowania przepisu art. 65 § 1 kk. Wszelkie ustalenia, rozważania i oceny Sądu meriti, winny znaleźć stosowne odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku, przy czym podkreślenia wymaga fakt, że w tym zakresie należy respektować wymogi wynikające z art. 424 kpk. Przystępując do powtórnego rozpoznania sprawy, Sąd Okręgowy winien rozważyć celowość dalszego udziału w nim obrońcy z urzędu oskarżonego N. J., w sytuacji, gdy w dalszym ciągu będzie on korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego osobiście przez tego oskarżonego.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, na podstawie art. 437 § 2 kpk, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok we wskazanym wyżej zakresie i w tej części przekazał sprawę N. J., D. J. i A. Q. Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. wynagrodzenie w kwocie 738 zł wraz z podatkiem VAT - za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.